

rood en groen, en ze branden in mijn oogen, zoodat ik ze knippen moet en onwillekeurig met de hand er over strijk. De kolen gloeien voort, sterker; ik

breng snel mijn geweer aan den schouder, weg is het vuur, uitgedoofd in één oogenblik; door het flikkerend kamplicht

kruipen de schaduwen de boschjes in en uit, en Upwiekis is een van deze en niet meer te onderscheiden.

Maar ik had er tijd en geduld voor over; later zag ik hem weer eens. Maktakwes, de groote witte haas, het lichthoofd, dat de dingen vergeet een

oogenblik, nadat ze gebeurd zijn, ziet mij staan en is nieuwsgierig. Hij vergeet dat hij een oogenblik te voren nog gejaagd werd, en komt nu eens kijken wie ik ben. Verschrikt spat hij weg, maar een minuut later komt hij weer aanhuppelen. Scherp vat ik de struiken achter hem in 't oog, ginds doet een schaduw een twijgje rijzen, daar sluipt de lynx voort, plat in de sneeuw, met oogen van vuur.

Weer voelt Maktakwes dat hij gejaagd wordt en doet het eenige, dat veiligheid belooft: hij hurkt neer, diep in de sneeuw, waar een sparretop zich over hem heen buigt en is zelf zoo stil en zoo wit als de sneeuw.

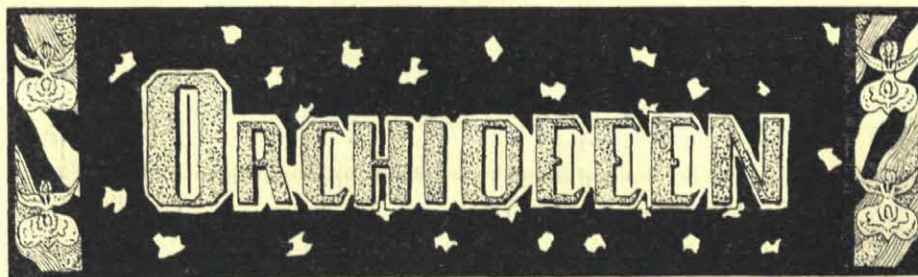
Upwiekis is het spoor al weer kwijt, hij zwabbert

heen en weer, sluipt voor en achteruit, draait zijn grooten kop naar alle kanten. Hij kan zijn wild niet zien, niet hooren en niet ruiken; maar hij zag even te voren een schilfertje sneeuw opvliegen en hij weet dat dit door den dikken poot van Maktakwes werd omhoog gegooid. Ik verroerde mij niet, stond onbeweeglijk als de groote spar die mij omhulde met zijn schaduw, en, voor 't eerst in mijn leven, zou ik de tragedie van lynx en sneeuwhaas zien.

De lynx zette zich vast in de sneeuw, alle vier pooten tegen elkaar gesloten, gereed voor den sprong. Daarop volgde er weer een gil, een schreeuw zoo hard en rauw en woest dat geen haas in staat is daarbij zijn zenuwen te bedwingen en onbeweeglijk te blijven liggen. Maktakwes springt recht overeind de lucht in. De lynx ziet hem, draait als een tol om zijn as, springt toe. Weer een gil, een andere, niet zoo luid, en alles is voorbij.

Daarom komt Upwiekis kreet zoo onverwacht en klinkt hij zoo woest in den winternacht. Het kampvuur lokt de hazen aan. Upwiekis weet dit heel goed en gaat zich verbergen tusschen de schaduwen van 't vuur. Maar hij vindt nooit iets, als hij er niet op trapt, en loopt twintig hazen of konijnen voorbij, voor hij er een vangt. Daarom gaat hij liggen, als hij weet, dat Maktakwes in de buurt is; hij duikt ineen voor een sprong, schreeuwt. De haas hoort het, schrikt op, zooals iedereen zou doen, die zulk een gil vlak bij zich hoort, en is verloren.

W. J. LONG.

62

Het leven van een schilder, zou niet toereikend zijn, om al de vormen van Orchideeën af te beelden, die voorkomen in de dalen van de Andes van Peru, zegt Alexander von Humboldt.

Veel eenvoudiger zijn onze inlandsche soorten, maar toch ook zij treffen ons door haar grillige vormen; en geen groep biedt ons meer stof tot opmerken en onderzoeken. Zij maken nog altijd door haar rijkdom van tinten en vormen, een bijzonderen indruk, en verdienen met recht den naam van de fraaiste planten, die de drassige en boschrijke streken van ons vaderland versieren.

Over het geheel genomen, geloof ik dan ook, dat de Standelkruiden zich mogen verheugen in de belangstelling van ieder, die wel eens geneusd heeft in het geheimzinnige tooverboek der Natuur. Mijn aandacht hebben zij getrokken van het eerste oogenblik af, dat ik van hun bestaan bewust was. Zij trokken mij aan door hun grillige, spookachtige, vormen, in eindeloze verscheidenheid, en door hun merkwaardige biologie. En toch hoe eenvoudig zijn de vragen, die zich voordoen bij aandachtige beschouwing van al die treffende merkwaardigheden, die ons in de groep der Orchideeën in zoo milden overvloed worden aangeboden.